

„V čas večera bude svetlo.“

Zach. 14, 7.

Ročník XVI. November—December 1940. Číslo 11.—12.

LEN V TVOJOM ZAJATÍ.

<i>Len v Tvojom zajatí, môj Pane, voľný som. Keď prinútiš ma schovať meč, som vpravde víťazom. K dnu stiahne si ma vír, keď sám by som chcel stáť, len sila Tvojho objatia ma môže zachovať.</i>	<i>Kde silu k službe vziať, keď moc je slabosťou, keď oheň Ducha nezažne ma svätou žiadosťou? Ó, ako ľudí viesť, kým viesť sa nedám sám?! Len vánkom z neba rozviaty, môj prápor svieti tmán.</i>
<i>Mdlé, biedné srdce mám a víchrom zmietané. Len mocou Tvojho vladárstva v ňom pokoj nastane. Mu vráti slobodu len pevnosť Tvojich pút, nuž, láskou svojou zotroč ho, mu nedaj zahynúť.</i>	<i>Až vtedy vôľu mám, keď Tebe som ju dal — i keby na trón dosiahla, vzdat' musí sa ho kráľ. Však nik ju nezlomí — ni búrka zúriva — keď v Tebe nájde život svoj a v Tebe spočíva.</i>

Prel.—f—

Sláva pokánia.

„Tebe samému som zhrešil a učinil som to, čo je zlé v твоjich očiach.“ Žalm 51, 6.

Kráľa Dávida najväčšmi ctí jeho pokánie. Bol veľký, keď zabil Goliáša, bol veľký, keď Saulovu ukrutnosť odplatil dobrotou a daroval život tomu, ktorý usiloval o život jeho, bol veľký, keď porazil nepriateľov a posadil sa na trón, aby vládnuť svojmu ľudu. Ale v tom vo všetkom nebol zďaleka taký veľký ako vtedy, keď, počujúc reč, ktorá ho obvinila z hriechu, sklonil hlavu a kajúcne vyznal: „Zhrešil som Hospodinovi.“ Toho dňa sa stal mužom podľa Božieho srdca, pravým kráľom svojho ľudu, kniežatom, ktorého príklad by mal nasledovať každý človek.

Ak kedy kto kráľoval na samom kraji priepasti skazenja, bol to Dávid. Zaslepený úspechom, očarený mocou, svedený pochlebničkami a falošnými priateľmi, doslova sa „zasnúbil“ hriechu. Krok za krokom zneužíval Božej dobroty a páchal zlo, o ktorom vedel, že je zlé.

Dávidov poklesok bol preto taký veľký, že Dávid mal schopnosť rozoznávať, čo je dobré a čo zlé. Ach, či nie je práve táto skutočnosť, že vieme, čo je dobré a čo zlé, naším odsúdením? Ak bol kedy komu daný tento dar rozoznávania, bol daný Dávidovi. Azda už ako kráľ bol niekoho odsúdil na smrť pre ten istý hriech, ktorý teraz sám spáchal.

Dávidova vina bola preto taká veľká, že sa jej dopustil s rozmyslom. To, čo vykonal, nestalo sa v náhlom zápale po-minuteľnej vášne. Čo spravil, dobre vopred uvážil. Potreboval na svoj čin čas — preto je jeho vina tým čiernejšia a neodpustiteľnejšia.

Dávidov hriech bol taký veľký i pre pokrytectvo, ktoré nasledovalo zlý skutok. Dvanásť mesiacov ležal Uriáš v hrobe. Dvanásť mesiacov bývala Betsabé v kráľovskom paláci. Dvanásť mesiacov chodil Dávid k bohoslužbám, odriekaval svoje modlitby a vydával sa za Božieho človeka. Dvanásť mesiacov pozeral sa na svet usmievavými očami pokrytca. Je zlé, byť špatným človekom, ale — byť zlým a robiť sa dobrým je oveľa horšie.

Je hrozné, pomyslieť na neslýchane veľkú Dávidovu vinu, lež v zpráve o nej je pre nás tiež mnoho útechy. Ľudia bývajú preto takí zlí, že nechcú uznať, že by mohli byť inakší. Ani čo by nemohli pochopiť, že sa i najhorší zločinec môže zmeniť. Preto sotrvávajú v zlom, kým mu nespraví koniec ich smrť. Takí by sa mali aspoň na chvíľu pozastaviť nad hriechom, ktorého sa dopustil Dávid. Mali by sa dozvedieť, že je pre nich nádej, nech sú akokoľvek zlí, že — i keby sa dopustili toho najhroznejšieho hriechu, môžu byť s Božou pomocou zachránení a z najhlbšej priepasti svojho pádu zdvihnutí — vďaka Božej milosti, ktorá sa nám zjavila v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Pravda, možnosť činiť pokánie nie je to isté, ako vôľa k pokániu. Je mnoho ľudí, ktorí by *mohli* svoju vinu napraviť, ale ako málo je tých, ktorí by to spraviť *chceli*! Pretože Dávid bol ochotný sa kajať a „začať znova“, je jeho pokánie uvádzané ako jedna z najpozoruhodnejších vecí v histórii.

Okolnosti, ktoré viedly k Dávidovmu pokániu, sú nanajvýš dramatické. Dávidov súdny dvor mal slávnostné zasadnutie. K Dávidovi prišiel prorok Nátan a rozprával mu o bohatom človekovi, ktorý mal mnoho oviec a volov a ktorý, chcúc pohostiť počestného, nasilu sa zmocnil jedinej malej ovečky chudobného človeka, ktorý okrem nej nič nemal. Dávid sa veľmi rozhneval a povedal: „Synom smrti je muž, ktorý to urobil.“ „Ty si ten muž,“ povie mu Nátan na to, a hovorí ďalej o hriechu, ktorého sa kráľ bol dopustil, keď si vzal ženu druhého a pripravil ho o život. Nátanove slová vnikajú Dávidovi do duše ako oceľ. V prvej chvíli sa dvoranou istotne iba ticho rozlievaló a tvár previnivšieho sa kráľa bola smrteľne bledá. Konečne Dávid niečo povedá. Zmohol sa len na niekoľko trhaných slov: „Zhrešil som proti Hospodinovi.“

Pozoruhodné na tomto priznaní je práve to, že Dávid bol *ochotný* sa priznať. Čo robí priemerný človek, keď je usvedčený z viny? Čo robíš ty? Čo ja? Keď sme právom obvinení, uznáme svoju vinu? Pozrieme sa svojmu žalobcovi do tvári a povieme: „Zhrešil som Hospodinovi“? V 99-tich prípadoch zo sta urobíme práve naopak. Alebo zaprieme vinu nejakou šikovnou lžou, alebo si nájdeme takú pádnu výhovorku, že sa nakoniec naše previnenie rozplynie ako bublina vo vzduchu.

Prečo je tak málo tých, ktorí sa pred súdom priznajú? Azda preto, že je väčšina súdených nevinná? Vôbec nie! Ľudia popierajú obžalobu i keď sa previnili, pretože nechcú uznať — pretože ku všetkej svojej vine radšej pridajú i lož, než aby uspokojili svoje svedomie čestným priznaním a prijatím zaslúženého trestu.

Táto neochota, prijímať trest a uznať chybu, je všeobecná. Preto je toľko pokrytcoŧ na svete, že ľudia nechcú prijať zdravú kritiku. Si v kostole. Kazateľ káže tebe. Zdvíha svoj prst, aby teba varoval. Hovorí: „Ty si ten muž!(Tá žena!)“ — A čo robíš ty? Ideš domov, usmievaš sa a hovoríš: „Dnes mal byť v shromaždení pán ABC! Farárov prút mal namierené zrovna na jeho chrbát.“

Akýsi knieža navštívil raz väzenie v svojej krajine, aby sa presvedčil, či si väzni svoj trest zaslúžili. Dal si jedného po druhom zavolať a každý mu musel povedať svoju históriu. Jeden po druhom tvrdil, že je nevinný, vyhovárал svoje chyby a prosil, aby bol prepustený“.

„Aké divné,“ povedal knieža, keď už bol temer všetkých vypočul, „toto väzenie je plné nevinných ľudí.“

Konečne prišiel akýsi mladík so sklopenou hlavou.

„I ty si nevinný?“ pýtal sa knieža.

„Naopak“, odpovedal mladík, „to, že som tu, je iba spravodlivá odplata za moje špatnosti. Bol som zlý, matku som iba trápil svojou neposlušnosťou, nie som už hodný jej lásky, ani toho, že so mnou tak pekne hovoríte.“

„Aký zázrak!“ zvolal knieža. „Našiel som medzi toľkými klamármi čestného človeka. Poď, môj milý, ty jediný si hodný milosti, ktorú som sem prišiel udeliť.“

K väzňom tohoto sveta príde jedného dňa nebeský Knieža. Vtedy prídu k Nemu mnohí a povedia: „Sme nevinní ľudia. Zasluhujeme Tvoju milosť.“ A On im odpovie: „Odídte odo mňa, činitelia nepravosti, neznám vás.“

Keď však príde niekto s hlavou sklopenou, vratkým krokom a povie poctivo a úprimne: „Pane, zhrešil som. Bože, smiluj sa nado mnou!“ povie mu Pán: „Poď požehnaný môjho Otca, vládni dedične kráľovstvom, pripraveným pre teba od založenia sveta.“

Akým požehnaním bolo Dávidovo pokánie, vidíme z ospravedlnenia, ktoré mu prinieslo. Kto nerobí pokánie, je v nebezpečenstve, že sa zatvrdí v hriechu a na koniec bude vôbec neschopný sa kajat. Dobrodením pokánia je, že odvráti dušu od zlého, k plneniu Božej vôle. Dávid sa už nikdy nedopustil podobného hriechu. Od toho dňa, v ktorom urobil pokánie, až do smrti bol jeho život čistý, ako bol vtedy, keď malý pastierik strážil stáda svojho otca na vrchoch okolo Betlehema.

Výsledkom Dávidovho pokánia bol vnútorný pokoj, vzácnejší ako pokoj, ktorý môže dať svet. A ako sa mala jeho duša za tých dvanásť mesiacov? Bol šťastný? Bol sám so sebou spokojný? Obvinené svedomie je ako rozbúrené more, ktorého vlny bijú do brehu a nenachádzajú pokoja. Ten najjednoduchší robotník, ktorý voľakde na roli ťažko robil, bol šťastnejší než jeho kráľ.

Áno, keď Dávid konečne priznal: „Zhrešil som Hospodini,“ zaliel mu dušu pokoj ako rieka. Ak toto je výsledkom pokánia, nemali by niektorí z nás, pre svoje vlastné šťastie a pre mier srdca vyznať, svoje prestúpenia?

Iba tí ľudia nikdy nespravlia chybu, ktorí nikdy nič nerobia. Najväčšia česť človeka nie je v tom, že by nikdy neklesnul, ale v tom, keď uzná svoju vinu a dá si ju odpustiť pre zásluhy Ježiša Krista, Syna Božieho, ktorý volá: „Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení (hriechom), a ja vám dám odpčinutie.“

Podľa švédskeho —f—

„Nože poďme a pravoťme sa . . . Ak by boly vaše hriechy jako šarlat, budú biele jako sneh; keby boly červené jako červec dvakrát farbený, budú ako vlna.“

Izaiáš 1, 18.

VEČNÁ MÚDROST' — BOŽÍ SYN.

*„— a bola som: všetijako
Jeho rozkošou lež ak deň
ihrajúc pred Ním každého času,
ihrajúc na okruhu Jeho zeme
a moje rozkoše so synmi človeka.“*

Prisl. 8, 30, 31.

Nebolo ešte hviezdy na nebi,
ba ešte ani neba nebolo
a ničoho, čo vidíš okolo:
vták nevznášal sa vzdušných vo priestorách,
slnko sa nekúpalo v ranných zorách,
ni človek nestál na záhrade Eden,
na lúkach nekvitol kvet ani jeden,
nebolo priepastí a morských priehlbín.
Bol jedine sám Boh a Jeho Syn.

Lež nebol ešte nikde žiadny ston!
a rozkoš, ktorou jasá Orion,
ba stokrát väčšia bola v Božom lone,
bo od samého večnosti až rána
tu Múdrost' Božia bola pestovaná,
s ňou na tajomnom vekov sedel tróne
a bola Jeho stálym potešením,
v nej rozkoš, pieseň, dialok súzvuky,
v nej všetky svety slávne vstaly pred Ním
a všetky jej ich sveril pod ruky.

Tak z Jeho srdca vyvrela to dielo —
tisíce svetiel v kosmu všade zahorelo,
a medzi Ním a Jeho stvorením
nijaký nebol rozkol ani tieň.

Tak prišiel človek — čistý obraz Boží,
jak nádherný, hľa, múdrost' stelesnená,
hľa, Boh s ním tvorstvu dáva nové mená,
a ono s požehnaním rastie a sa množí
a nikde, nikde nieto zlorečenia.

Však prešly veky . . . Kde je prvá sláva?
hľa, človek otrokom sa hriechu stáva
a obraz Boží zapadnutý v blato . . .

— — — — —
Nemôže hladieť Láska večná na to.
Šat človeka si na seba vziať volí
a ponáhla sa sveta do údolí . . .
že zachráni i za života cenu
ten obraz Boží — perlu utratenú.

Už prichádza tá tajuplná noc
a z Božieho už spechá lásky lona
tá večná Múdrost, áno, to je ona,
oj, spechá, náhli na zem k človeku;
u Boha domov mala od veku,
teraz ho chce mať, div to neskonalý!
v srdci a lone ľudskom, kde tie kaly
a všetky biedy hriecha prebývaly.

Tá, ktorá bola Božím potešením,
a v šťastí večnom stále hrala pred Ním,
chce rozkoše mať s synmi pozemskými,
chce prebývať v nich, chodiť medzi nimi.

Či dobre čuješ, ľudstvo? — Taký dar
dnes uvidieť má smutná tvoja tvár!

Kto ďalej vravet môže o nešťastí?
Kto chcel by spechať večnej do priepasti?
Tu Ona, ktorá Bohu stačila
ku potešeniu, by ťa spasila,
na tvoju prišla zem, ó div ten nemá mena!
na všetky biedy stačí tvojho pokolenia.

Tak miloval Boh svet, že Syna dal . . .
však na to dal Ho, by si Ho svet vzal,
by ten, kto verí, nikdy nezahynul,
lež by mu život večnej krásy kynul . . .
Nuž, nesme zvest tú v šíru sveta diaľ!
Kto slepý je a zamietne Dar neba,
sám sebe zllorečí a zahubí sám seba!
a dobrovoľne večnú smrť si zvolí,
sám seba raní všetkým, čo ho bolí.

—7—

Keď budú vianoce.

Mať mnoho priateľov, to je veru radosť. Ale pred vianocmi pôsobia nám naši drahí priatelia veľa starostí. Čo im dať? Akú karotku im poslať? Čo spraviť, aby náš darček bol naozaj dôkazom našej lásky? Čo by ich najviac potešilo? Ach, to je otázok!

Prezeráme peňaženku a rátame, koľko môžeme utratit. Čo spraviť k večerj, čo na obed? Koho pozvať? Všetko sa točí len okolo otázky: Čo dať, čo spraviť? Ako najlepšie osláviť pravý význam vianoc?

Pravda, vplyv majú na to pomery, v akých žijeme. Zriedka je možné spraviť všetko to, čo nám diktuje srdce. Viete, merítka

dávania práve náš nebeský Otec tak vysoko zdvihnul. Keď nám chcel poslať dar z lásky, svoj prvý vianočný dar, vyprázdnil celé svoje srdce — a viacej, než to, nemôže dať nik.

Boh mohol pre nás urobiť mnoho iných vecí. Mohol odstrániť so sveta vojny, hlad a mor, mohol nám dať mimoriadne úrodný rok. Toľko toho mohol urobiť bez toho, že by ho to bolo stálo obeť. Nič z toho by ho však nebolo uspokojilo. On nemohol ináč, ako vyprázdniť svoje veľké, láskyplné srdce. Vzal svojho jediného Syna, Ježiša, a položil ho do jaslí.

Tej noci pozeralo myriady anjelov z neba na zem, aby videli, ako človek prijme tento Boží dar. Videli, ako skromná vidiecka dvojica prijala Ježiša do svojho srdca a niekoľko podivných pastierov kľáčalo v prítomí chlieva, obdivujúc dar nebies. Prvý a najväčší vianočný DAR Lásky dala a láska prijala. V tom je krása vianoc.

O každých vianociach, vedome alebo nevedome, túžime po duchu prvých vianoc. A len vtedy, keď naše vlastné srdce je naplnené láskou, môžeme zažiť vpravde vianočné požehnanie. Stretne sa na štedrý deň, podáme si ruky, pozrieme sa jeden druhému do očí a budeme si priat navzájom: „Šťastlivé vianoce!“ Kde nám v tom zabráni vzdialenosť, budeme už týždeň vopred písať listy. Môžeme jeden na druhého pozabudnúť cez celý rok, nie však na vianoce! I ľudia nie zrovna blízki sa dostávajú do toho kúzelného kruhu vianočných rozpomienok. A to všetko len preto, že pred 2.000 rokmi Boh sám začal tým, že nám poslal Pána Ježiša. To zaujalo naše srdcia a je nevysychajúcim prameňom podivu.

Na vianoce akosi celkom ináč myslíme a cítime. Na krátku chvíľu sme odvedení od všedného života. Ani čo by nás ktosi zdvíhal hore, hore, hore, tak vysoko, až vidíme priamo do srdca Otcovho. Srdcia sa nám rozhoria, duša sa vzruší, vidíme záblesk onej slávnej budúcnosti, keď každý deň bude dňom vianočným, keď sa pripojíme k pastierom a k mágom a budeme hľadiť na Nebo. Bude nám to vzpruhou pre život do nového roku. Vianočné svetlo zasvieti do našich sŕdc a nechá po sebe aspoň lúč, ktorý s nami zostane až do budúcich vianoc.

Je to podivné a radostné, ako sme o vianociach tolerantní k tým rôznym chybám a chybičkám svojho okolia. Vtedy nám také veci pripadajú také malicherné! Sme jeden k druhému lepší, menej urážliví a to, čo by nás inokedy bolelo, ako by sme ani nevideli.

Na vianoce sme vnosení do akéhosi čistšieho, radostnejšieho, generosnejšieho ovzdušia. Chceme sa usmievať a vyvolávať úsmievy u druhých; usilujeme sa oblažovať svet; natiahneme péro našej peňaženky na najvyšší stupeň a nepokladáme to za obeť.

Zázračná skúsenosť: Akýsi návrat k túžbe anjelov, vyslovenej v ich prvej vianočnej piesni: „Na zemi pokoj, ľuďom dobrá vôľa.“

Nuž, tešme sa na vianoce. Naše srdcia budú hotové prijať vianočné radosti a budeme prosiť, aby už skoro prišiel ten deň, v ktorom už nebude nešťastných srdc, keď všetci ľudia na celom svete ruka v ruke a srdce k srdcu budú spievať: *Sláva na výsostiach Bohu.*

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v neho, nezahynul, ale mal život večný.“
Ján 3, 16.

Prebudenie.

Je ťažké, prísť s neomylnou teóriou o tom, ako vzniká prebudenie. Vieme však veľmi dobre, že i pri prebudení je istý zákon príčiny a následku. Prebudenie nie je nič náhodného alebo náladového, hoci by to tak niekedy i vyzeralo. Za každým prebudením je dáka príčina, práve tak, ako je príčina v tom, keď prebudenie neprichádza.

Jedným si však môžeme byť istí, totiž tým, že *náš Boh si prebudenie praje.* Veď čítame, že Boh, náš Spasiteľ „chce, aby boli všetci ľudia spasení a prišli k poznaniu pravdy“. A inde hovorí sám priamo: „Ako že ja žijem, nemám záľuby v smrti bezbožníka, ale v tom, aby sa odvrátil bezbožník od svojej cesty a žil.“ A Pán vie, že ozajstné duchovné prebudenie, ktoré nie je obmedzené na určité miesta, ale zachvacuje všetok ľud, je jedinou cestou ku spaseniu človeka. Preto je samozrejmé, že Boh prebudenie chce. Nestrácajme to so zreteľa!

Druhé, čo nám musí byť jasné, je, že *v dnešnej dobe, ako vždy, prebudenie potrebujeme.* Keď my, dnešní kresťania, počúvame, alebo čítame o všetkých tých nádherných prebudeniach, ktoré kresťania tam i tam prežívali, chápeme, aký nesmierny význam mali nie len pre záchranu duší, ale i pre mravné vyzbrojenie pozdejších časov, i našej doby. Vidíme, ako niekde takéto prebudenie zachránilo celý národ pred pádom a zánikom. Pomocou skutočného duchovného prebudenie chce Boh i dnes zachrániť mnohých ľudí pred časným i večným zatratením. Také samým Bohom vyvolané prebudenie, je istotne najúčinnjším prostriedkom.

Také hnutie, ako je prebudenie, dotkne sa ľudských citov i mysli. Práve preto sa niektoré kruhy kriticky oproti prebudeniu stavajú. Hovoria o „pohnutej mysli“ a varujú pred tým. Áno, pravda, pri prebudení spolupôsobia i naše city. V tom práve je sila prebudenie, ale je v tom i jeho slabosť. Sila vtedy, keď rozum a city sú v súlade, slabosť vtedy, keď city nie sú pod zdravou kontrolou. Keď však Duch Boží pôsobí na naše city, zostávajúce pod kontrolou múdrosti, ktorá je z Ducha, nemáme nijakej príčiny stavať sa proti prebudeniu s dôvodom, že viacej alebo

menej je iba záležitosťou citu! Pýtajme sa: Čo zaujme ľudskú pozornosť? Čo prinúti tie zástupy mládeže, roztúženej po zábavách, aby nie iba na chvíľu zabudla na všetky hriechne márnosti, ale aby sa ich navždy zriekla? Čo pohne človeka, pripútaného k zemi, aby najsamprv a predovšetkým hľadal Božie kráľovstvo a Jeho spravodnosť a potom žil na svete tak, ako by na ňom ani nežil? Čo pohne všetkých tých, ktorí sú zachvátení všelijakými smermi a ideami, či dobrými, či zlými, aby sa dali cele uchvátiť Kristom Ježišom? Čo inšie, ak nie veľké duchovné prebudenie, ktoré je mocnejšie ako všetko to, čo sme si tu pripomínali i nepripomínali, čo však sa ľudí zmocňuje? Musí to však byť prebudenie, ktoré na myseľ a na cit jednotlivcov i más pôsobí v tej istej miere, v akej si ich podmaňujú túžby po hriechnych márnostiach, svet a rôzne tie smery a idey.

Ak nepríde takéto prebudenie, môže sa nám azda podariť ukázať mnohým tak zvaným neškodným ľuďom, že prebudenie jestvuje, ale títo ľudia nám v najlepšom prípade povedia: „Uznávam, že všetko to, o čom mi hovoríte, je pravda a rád by som veril, ako veríte vy, ale nemôžem“, a idú so zatvrdilým, neposlúšnym srdcom radšej zas ďalej svojou starou cestou, než aby vstúpili na cestu Božej vôle. Prečo? Preto, že sa ich myšlienok a citov zmocnilo niečo druhé, silnejšie, ako sama poňaná pravda. A čo pomôže svetu, keby sme mu dali všetko možné poznanie o Bohu, ak sa nám nepodarí pre Boha ho cele získať?

Nie — aby sa mohla naplniť vôľa Božia — spasenie všetkých ľudí — k tomu je treba duchovného prebudenia, pri ktorom by sa Duch Boží cele zmocnil človeka. Poznanie — je málo.

A tu mi niekto prisvedčí: Áno, takéto prebudenie je potrebné, lež — je aj možné?

Áno, *prebudenie je možné!* Je možné preto, že ho Boh chce mať. A keď Boh chce to, čo je potrebné, je toto potrebné tiež možné. Slovo Božie hovorí: „U ľudí je to nemožné, ale u Boha je všetko možné.“ Toto Slovo má istotne svoju platnosť i pri prebudení. A akonáhle to záleží na Bohu, je prebudenie dnes práve tak možné, ako kedysi. Náš Pán však chce našu spoluprácu a práve v tom sa ukazuje najväčší problém, bo Boh nás predsa nemôže uznať za svojich spolupracovníkov za hocijakých podmienok.

Skúšajme tedy svoje srdcia v Jeho svetle, aby sme uvideli, od čoho musíme byť očistení, a aby sme objavili všetky pukliny, ktoré treba napraviť, než budeme môcť byť poslaní konať dieľo Božie.

Ó Pane, daj prebudenie,
Pane, daj prebudenie,
ó Pane, daj prebudenie
a pri mne s ním započni.

Kútik mladých.

Pred tribunálom svedomia.

Markus Asli sa narodil v malej chalúpke na dalarňanskej*) doline. Vtedy, práve ako dnes, bývali tam všelijakí ľudia, chudobní i bohatí, zlí aj dobrí. Za niekoľko generácií žili tamojší ľudia ako sa zväčša žije všade na svete. Keď bolo pekne, dovezli sa do kostola zavše, keď tam niekto kázal. Dva razy do roka išli ku spovedi. Na Vianoce, na svadbe alebo pri iných slávnostných príležitostiach sa mnohí poopjajali. Tancovať chodili pilno a pri kartách vysadávali o milú vec. A keď človek taktohľa slušne a poriadne žil, bol po smrti spasený. Tomu verili azda všetci v doline.

Ale zrazu sa začalo brieždiť. Z mestečka prišla zvesť, že vraj niekoľko mužov chodí po krajine, hlásajú Slovo Božie a ľudia sa zobúdzajú zo svojich hriechov. I do Asliho rodnej dedinky prišiel jedného dňa kazateľ. Prosil, aby ho niekde ubytovali a dovolili mu pozvať k sebe ľudí, ktorým by kázal Slovo Božie.

Hanbili sa nepriať ho, a netrvalo dlho — Slovo prinieslo ovocie. Ľudia pričádzali v biede a v hriechoch a prosili Boha o milosť a slutovanie.

Medzi prebudenými bol tiež Markus Asli. Bol to veselý, živý a nadaný mladík. A jako predtým bol najodvážlivejší a najživší pri zábavách a pri tanci, bol teraz zpomedi všetkých obrátených najhorlivejší, keď bolo treba svedčiť o poklade, ktorý našiel. Mal zvláštnu schopnosť, pritrhovať k sebe ľudí, keď hovoril. Mal bohatú zásobu slov a ľahko sa vedel vyjadrovať. Všetkým bolo hneď celkom jasné, že Asli je povolán byť Pánovým svedkom. Onedlho pozývali ho ztade i ztade, aby im prišiel slúžiť. Kamkoľvek prišiel, všade sa ľudia hrnuli ho počuť.

Pole Asliovej pôsobnosti sa každým rokom zväčšovalo. Bol pozývaný tak často, že nebolo možné každé pozvanie prijať. Školy, misijné spolky, cirkve — všetci ho v svojom kruhu vítali. Laici, farári i biskupi o ňom písali dlhé pochvalné články do novín a domy popredných rodín sa mu otvorili.

Asli bojoval tichý boj so svojou ctižiadostou a s túžbou po ľudskej priazni. Ale vehlas jeho priaznivcov mu nakoniec predsa len poplietol hlavu. Pod tým množstvom chvály otupelo mu svedomie a jeho túžba po pokore a tichosti ducha boly slabšie a slabšie. Začal si namýšľať, že je neobyčajným, vynikajúcim človekom, že je viacej ako ostatní a hnetlo ho, že ho už v novinách toľko neoslavujú ako kedysi. Nuž, začal sám písať do novín zprávy o svojich cestách a úspechoch v práci. Písal, že sa na jeho shromaždenia sbiehajú veľké zástupy ľudu, že je všade dobré ovzdušie a mnohé duše sa obracajú k Bohu. Na koniec svojej zprávy obyčajne pripísal: „Samému Bohu nech je chvála.“ Keď najsamprv tak dôkladne opísal svoju zázračnú činnosť, nie div, že musel kúšik slávy vzdať i Bohu. Tak ďaleko sa dostal Asli.

A teraz preskočíme mnoho rokov. Marek už je starcom. Po toľkých evanjelizačných cestách usadil sa v rodnej dedine. Býva v malej chalúpke opustený, sám. Jeho priatelia a vrstovníci alebo pomreli, alebo sa odsťahovali. Nová generácia vyrástla. Asli sa cíti byť zabudnutý, je vo svojom domove cudzincom. Na bývalého slávneho kazateľa nik ani nespomenie. Nik o ňom nepíše do novín, nikto si nevšimá, že je vyhostený, chorý a bez majetku.

Posledné prebudenie, ktoré oživilo krajinu, má celkom iný ráz. To malé stádočko, ktoré sa schádza k shromaždeniam v doline, nemá porozumenia pre to, ako to bývalo kedysi! Je akosi fažkopádne, zákonnícke. Na starého kazateľa v malej chalúpke sa nik neobzrie.

Ale jedného dňa prišiel do kraja mladý evanjelista Hanson. Počul o starom Markovi Aslim, vypýtal sa na cestu a vybral sa za ním. Klopal na nízke dvere — nik sa neozval. Vnišiel do predizby, zaklopal na druhé dvere a počul akési zvuky, ako pozvanie.

„Ste vy Markus Asli?“ opýtal sa, keď bol poprial dobrého dňa. „Áno.“ „Ste chorý?“ — „Áno.“ „Nik vás neopatrjuje?“ „Nik.“

Evanjelista zostal celý zarazený. Starcova opustenosť vohnala mu slzy do očí. „Ale ako je to možné, že tu ležíte taký opustený a zabudnutý?“

*) Dalarne, tiež Dalekarlia — kraj v strednom Švédsku.

„Mám to tak, ako som si zaslúžil.“

„Zaslúžil?“

„Áno.“

„Či ste sa nezodrali v službe pre Pána?“

„Nie — zodral som sa v službe pre seba.“

„Ale — ako to myslíte, povedzte mi predsa.“

„Už sa ma nič nepýtajte. Nie som hodný jediného slova. Som stratený.“

„Stratený?“ — „Hej.“

„Prečo tak hovoríte?“ — „Preto, že to je tak!“

„Ale — čo sa vám len stalo? Či ste spáchali nejaký hrozný hriech?“

„Nie taký, aký by kresťania všeobecne za hriech považovali.“

„Nuž, čo je to?“

Miesto odpovedí obrátil sa Asli k mladému mužovi a pýta sa: „Kto ste vy?“

„Keď počul, zdvihol úbohý životom unavený muž hlavu a oprel sa o lakef. Oči, pred tým ako zlomené, sa mu rozohorely a hlas bol celkom svieži, keď zvolal: „Tak vy ste evanjelista? Práve tak, ako kedysi ja. Bár by sa vám nepovodilo, ako mne! Ja som pri tom povolaní stratil život.“

„Stratili ste život, keď ste zvestovali Slovo Božie?“

„Áno, tak to bolo. Keď vám o tom budem rozprávať, bude to, ani čo by som sám nad sebou vyrieknuť odsúdenie. Ale snád vám to pomôže a môj koniec vám bude výstrahou. To viete sami, že najťažšie a najpovážlivejšie povolanie pre kresťana je povolanie kazateľské. Zvlášť vtedy, keď je človek nadaný a má úspech. Nerozumní ľudia, ktorí sa mu líškajú, chvália ho a vydávajú sa za jeho priateľov, vkladajú náboj do zbrane, ktorej upotrebuva satan k zraneniu ctižiadostivcov. Viem, že som bol naozaj omilostený vtedy, keď som sa dal Pánovi k službe. Mal som tie najčestnejšie a najpoctivejšie úmysly, keď som začal kázať. Pán mojej práci žehnal dával jej úspech. Ale potom sa vo mne zobudila stará nátura. Namyslenosť mi vyplnila hlavu. Začal som vysoko o sebe smýšľať. Chcel som si získať meno, slávne meno. Začal som zanedbávať súkromné modlitby, ale na kancli som sa modlil vrúcne, srdečne, horlivo. Zavrel som Bohu prístup do vlastného srdca.

Keď som videl, že ma v novinách prestávajú chváliť, sám som písal články o svojej práci, o cestách, prednáškach, naplnených sieňach a o množstve ľudí, hľadajúcich pokoj svojej duši, o veľkých víťazstvách, ktoré mi Boh daroval. Konečne ma ustanovili kazateľom v istom spolku a už sa ma zmocnilo i stranníctvo. Náš spolk musí vyniknúť stoj čo stoj! To bol cieľ môjho snaženia. — — —

Odkedy bývam taký opustený v tejto malej chalúpkke, uvedomil som si, že dlhý kus môjho života bol vlastne život padlého človeka. Teraz vidím, že som stratil život v Bohu, že som ako škvára, ktorá leží na vyhasínajúcej sopke. Prehral som život! Som stratený!“ —

Hanson padnul na kolená a prosil o milosť pre seba i pre zomierajúceho starého kazateľa. Prosil, aby mu Boh dal slovo potešenia pre úbožiaka. Potom vzal studené ruky starca do svojich a povedal nežne: „Krv Ježiša Krista, Syna Božieho, očisťuje nás od každého hriechu. Počujete, Asli?“

„To nie je pre mňa.“

„Nehovorte, to je slovo práve pre vás. Pán Ježiš predsa sám povedal, že nepošle od seba nikoho, kto k nemu príde.“

„Ale ja nemôžem ísť k nemu.“

„Nuž, On sám príde k vám. Či ma On sám dnes za vami neposlal?“

„Myslíte, že je teraz tu?“ pýtal sa Asli.

„Istotne. Veď on nechce smrti hriešnika.“

S pohľadom do diaľky upreným leží tu Markus Asli. Jasný úsmev sa rozlieva po unavenej tvári. Zrazu sa vztýči na posteli, vztiahne obe ruky a šopká: „Pane Ježišu, môj Spasiteľu! Milosť! Milosť!“

Hlava mu padla do podušiek — a unavený kazateľ stál tvárou v tvár Tomu, ktorému raz sľuboval verne slúžiť.

— — —
Zo švédskeho — f —

„Ak sme my neverní, On zostáva verný, lebo nemôže sám seba zaprieť.“

II. Tím. 2, 13.

Čo chceš u Ježiša ?

Niektorí ľudia si myslia, že veriť v Pána Ježiša ako v jediného Pomocníka a Osloboditeľa, je iba *lacným náboženstvom*, že kresťania chcú prinášať svetu len náplasti na hlboké rany hriechu a obväzy na bolesti, že ukazujú na Krista iba ako na útechu v každodennom boji o život, o chlieb, ako na Toho, ktorý učí nereptať v ťažkostiach.

Nie, s tým sa nespokojíme! Ideme ďalej a ideme hlbšie. My veríme, ba vidíme, že sa bez Krista svet ženie do záhuby. On povedal: „*Bezo mňa nemôžete nič robiť.*“ Pravdivosť týchto slov sa dokazuje cez tisícročia. Všetko, hoci to najlepšie ľudské usilovanie o nápravu ľudskej spoločnosti sklamarlo, všetky snahy, vytvoriť NOVEHO ČLOVEKA, sa rozbiehajú *práve o človeka*, o toho, ktorého Slovo Božie nazýva „*STARÝM ČLOVEKOM*“, pyšným, so sebou samým spokojným, sebaláskou sputnaným.

Voláme ľudí ku Kristovi, Spasiteľovi hriešnikov, ako k jedinému Reformátorovi nie vonkajších okolností, lež samého človeka, jeho vnútra!

„Som bohatý a zbohatnul som a nepotrebujem nikoho,“ ozýva sa v srdci takého „starého“ človeka. A Boh mu na to odpovedá: „A nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie, i chudobný i slepý i nahý.“

Nepotrebuješ nikoho? Bezo mňa nemôžeš nič robiť. Bezo mňa nespokojíš svojho svedomia, ktoré ťa štvie s miesta na miesto a zatvrdzuje ti srdce i výzor. Bezo mňa od seba neodvrátiš spravodlivý Boží hnev, bezo mňa niet pravej radosti, bezo mňa neutíšiš svoj smäd, lebo si vyšiel odo mňa a *ja som to*, po kom Tvoje srdce dychtí. Cítiš, že výraz tvojej tvári už nie je výraz človeka rajskej čistoty, že si ďaleko zablúdil a že si poškrvrnil svoju večnú dušu spurnosťou a neposlušnosťou, v honbe za „pekelnými“ radostami, ktoré ťa tým väčšími otravujú, čím viacej ich užívaš a čím viacej po nich túžiš.

A pokoj! Ako túži tvoja duša po pokoji, po detinnej radosti, po úsmeeve, ktorý ti na tvári vykúzlil iba vedomie neviny. Ale márne hľadáš a márne voláš v svete, bo len a *len pri Ňom* uspokojíme svoje srdcia! Iba pri Ňom? Áno, lebo On môže povedať práve to slovo, ktoré dá pokoj: *Odpúšťam!*

„Ja vytieram tvoje prestúpenia a nespomínam na tvoje hriechy.“ Izaiáš 43, 25.

A po tom odpustení, čo? „Drievne pominulo, hľa, všetko je nové.“ Nový človek, nové spôsoby, nový svet. Lež nikdy nemožno postupovať naopak. Ak by niekto chcel najsamprv vytvoriť nový svet, potom nový mrav a nakoniec nového človeka, nikdy sa nedostane k cieľu.

Vedieť trpeť bez reptania? To je, veru, veľká vec! Ale o tú neide v prvom rade. Ide o niečo väčšieho: o *sebapoznanie — pokánie, — zmenu srdca i života!*

Medzi ľuďmi, poobliekanými do čistých šiat, človek naj-
lepšie vidí škvrny na sebe. A pred Naj istším, Najbelším, pred
tým, pri ktorom nebolo hriechu, vidíme, ako sme  ierni a pln 
hriechov.

A keď si uvedomím, že prave On, Najsvätejší, musel zo-
mrieť za moje hriechy, miesto mňa, vidím hrôzu a o klivosť
tohoto hriechu, a Jeho láska, ktorá sa za mňa obetovala, zobudí
vo mne túžbu po zmene. Ach, byť iným, čistým, NOVÝM ŠLO-
VEKOM!

Lež, kde vziať k tomu silu? Usiluje  sa, pravda, ale nech
sa akokoľvek sna íš, m a  iba sam  nezdar. Ako by nie, veď On,
Syn Boží, povedal predsa: „Bezo mňa nemôžete nič robiť.“
Bez Neho nie je možné ani sa polepšiť? Ale — veď neide o
polepšenie, ide o ZMENU! O zmenu srdca. A t  môže spôsobiť
iba Ten, ktorý  in  všetko nov .

Tento zmenen , nov  človek má potom celkom in , nov 
pomer ku všetkým okolnostiam života, nech to je zármutok ale-
bo radosť, hojnosť alebo chudoba, zdravie či nemoc, nasýtenie
alebo hlad. Veď o ňom platia slová: „Všetko vl dzem v tom,
ktor  ma zmocňuje, v Kristovi.“

Nuž, neide o povrch, neide o náplast, o obväz na rany, ide
o ich vyliečenie, ide o nadobudnutie s l k novému životu, s l,
ktor  te   z kmeňa — Ježiša Krista — do konárov — ľudí.
Neide o pomoc na chvíľu, o oklamanie vlastného ja, ale — ide
o život, o cel  večnosť, o to, vedieť sa raz sebe samému pozrieť
do očí, vidieť sa v pravom svetle, odsúdiť samého seba a *pr -
jať milosť* k novým začiatkom a k v tazstvu. — f —

„Slovo kr  a je t m, ktor  hynú, bláznovstvom, ale n m,
ktor  dosahujeme spasenie, je mocou Božou.“ I. Kor. 1, 18.

Pošta.

Drah  bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Ani sa mi nechce veriť, že už
zas chyst m rukopisy pre 11—12.
  slo Ve ernice. Veď ako čo by
som len včera bola pripravala
materiál pre číslo prve. A koľko
už odvtedy uplynulo vody v našich
kr asn ch prudkých riekach, koľko
vzdychov priletelo pred Boží trón,
koľko ľudských s z sobral Pán
do svojej nádoby a koľko radost-
n ch piesní vďaky Mu vyspievaly
naše srdcia! Koľko stratených sy-

nov a dcér sa vrátilo do Otcovho
náručia, ale koľko sa ich tiež za-
t lalo ďaleko od Neho, do hlbok 
k ch priepastí hriechu, zkaďe by
On ich r d vytiahol, keby sa len
vytiahnuť dali! Koľk  ľudia sa
v tej dobe narodili a koľk  zo-
mreli na ve n  veky! Koľk m
vzišlo svetlo Božej milosti a koľ-
k  boli prenesen  z tmy tohoto
 ivota do svetla večnej radosti!
Medzi týmito poslednými je i

naša milá sestra *Zuzana Augustová* z Tisovca, ktorú si jej do-
brotivý Otec nebeský k sebe za-
volal dňa 9. septembra t. r.

Keďže sme so sestrou Margitou
práve boli v Tisovci, mohli sme
našu, dnes už oslávenú, sestru
ešte krátko pred jej odchodom
navštíviť. Tých niekoľko chvíľ,
ktoré sme tam smely byť, bolo
nám na veľké požehnanie, bo sme
videly, ako ticho a oddane nesie
sestra križ svojej ťažkej a dlhej
nemoci a jako vážne berie svoju
službu Pánovi. Po všetkom, čo
pre Neho smela vykonať, cítila
svoju malosť a nedokonalosť.
V tom sa podobala tým siuhom,
o ktorých povedal Pán Ježiš:
„Keď urobíte všetko, čo vám bolo
nariadené, hovorte: Neužitoční
sluhovia sme, učinili sme, čo sme
boli povinní urobiť.“ Nikdy ne-
zabudnem na jej poslednú mo-
dlitbu a na utíšenie, ktoré po nej
nastalo. Bola hotová, postavíť sa
tvárou v tvár Pánovi, ktorého
cez celý svoj život vrúčne milo-
vala, len sa nám priznala, že sa
ľaká toho telesného, toho prelo-
mu, že sa bojí jordánskych vln.
A hľa, náš verný Spasiteľ si ju
cez ne preniesol spiacu, takže
telo ani o ničom nevedelo. Ako
len musela byť prekvapená, keď
otvorila oči a uvidela, že už nie
je na zemi, že už je všetkému
utrpeniu koniec, že to, o čom
ta dolu na zemi iba hovorievala
a snívala, už je skutočnosťou, že
je naozaj doma, doma — u Pána
Ježiša! Prajeme drahej sestre
Augustovej tú radosť, hoci ťažko
nesieme jej stratu! Maly sme
v nej vernú a štedrú sestru. Dú-
fame však, že jej raz, až sa s ňou
pred trónom Baránkovým stretne-
me, budeme môcť s radosťou pre-

zradiť meno tej vernej sestry,
ktorá zaujme jej miesto v Páno-
vej službe, a v láske k nám ju
zastúpi.

Tak by sa mi chcelo aspoň
v myšlienkach zostať s našou
sestrou v tom nebeskom domove,
ale to viete, pokiaľ nás Pán ne-
cháva na tomto svete, musíme
verne plniť svoje povinnosti, nuž
musím dolu, ku svojim deťom,
k nášmu Detskému domovu. Ako-
si temer cez noc nás pribudlo.
Keď sa včera na ceste z vychádz-
ky stavily deti u mňa s voňá-
vým pozdravom z našej boriny,
skoro sa mi do izby nevošly. Ale
mala som z nich takú radosť!
Všetky byly červené, zdravé, s oči-
ma ako žhavé uhliky a — hladné!
Nie však hladné iba po chlebe —
z niektorých tých očiek pozeral
sa hlad po láske. Nemohla som
si pomôcť, ale po ich odchode
som musela Pána prosiť, aby
nám všetkým, ktorí s nimi má-
me do činenia, dal mnoho, mno-
ho lásky. Verím, že táto modlitba
nezostane nevyslyšaná a že každý
z nás dokážeme našim deťom
lásku takým spôsobom, aký nám
pristane. Zvlášť o Vianociach,
ktoré sú pred dvermi.

A ešte mám pre Vás, milí
priatelia, niekoľko slov o tom,
ako Pán môže k ľudskému srdcu
prehovoriť i železom. Píšem o
tom preto, bo sa mi zdá, že moja
skúsenosť nemá byť iba pre mňa.
Vy znáte tú udalosť z II. Král.
6, 1—7 o tom, ako Elizeus po-
mohol synom prorockým, keď
im vypožičaná sekera spadla do
vody. Sama som to miesto v Bi-
blii mnoho ráz čítala, ale z toho,
že „zplynula sekera“, som nevza-
la nijakého úžitku. Včera však
čítam, že „plávalo železo“ a zra-

zu mi stála pred očima veľkosť tohoto divu: železo, hmota ktorá má sklon k pádu, musí padat, — pláva. Pláva preto, že nie je nechaná sebe samej a svojim zákonom, ale je zvládnutá mocou, ktorá je v dreve, v hodenom do vody. Či aj ja, človek, nie som taká hmota so sklonom k pádu, klešaníu? Či aj ja nepodlieham zákonu gravitácie, sile, ktorá ma stahuje dolu a tam ma drží? A či aj pri mne a pri mnohých a mnohých, pri všetkých, ktorí sa stali „novými ľuďmi“, nestal sa ten istý zázrak ako pri tom železe? Nebolo to drevo kríža, na ktorom svojou smrťou dal a dáva mi môj Spasiteľ silu, nie padat, ale vyplávať na povrch a nieť sa hore a výš a vyššie, až k Nemu samému?

Známa vec, poviete, musím Vám však dosvedčiť, že stará známa vec môže celkom nove zapôsobiť na ľudské srdce. Na mňa toto rozvažovanie tak mocne pôsobilo, že som nemohla ináč, iba v hlbokoj pokore dakovať Pánovi za svoje vyslobodenie a znova sa mu cele zasvätiť. Ale

najpodivnejšie pri tom je, že keď som sa prehľadala v starých časopisoch, našla som tam v článku, ktorý má nadpis: ŽELEZO PLÁVALO, všetky svoje myšlienky rozvedené a doplnené tak majstrovsky a dôkladne, že by som to tak nikdy napísať nevedela. Mám ten časopis už 4 roky doma, koľkokrát som ho mala v ruke, ale o článok som nikdy ani nezavádila. Prečo? Pretože v spojení s mojimi vlastnými myšlienkami mal mocnejšie a v pravú chvíľu ku mne prehovoril. Na dejem sa, že i Vy z neho budete mať úžitok a preto ho pre Vás do budúceho čísla prekladám.

Pán nám daj všetkým tú milosť, aby jeho moc v nás zvládla našu náklonnosť k padaniu, že by sme boli železom, ktoré vyplávalo a dostalo sa zas do rúk svojho pravého Majiteľa.

Tomu, ktorý je včera dnes i na večné veky ten istý, česť i chválu i vďaku vzdáva Vaša, v Nóm za všetkých okolností šťastná sestra

Mária Rafajová.

„Dám ti rozum a vyučím ťa ceste, po ktorej pôjdeš; dám ti radu, obrátiac na teba svoje oko.“
Žalm 32, 8.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok „Vieroslava“ s vďakou kvituje milodary, prišlé do 10. okt. 1940.

Breznička: s. Géčová ml. 25.—, s. 100.—; Likavka: J. Líčková 30.—; Lipt. Sv. Mikuláš: J. Halahija 10.—; Miškech dedina: A. Krúpová 40.—; Málíne: s. Cerinová 20.—; Malčice: N. N. 200.—; Mor. Lieskové: s. Bukovčítová 30.—, s. Kucková 10.—; Nové Mesto n/V.: J. Hlubocký 20.—, A. Hlubocká 10.—; Ozdín: G. Medla 100.—, P. Struhár 100.—, s. Gaborová 15.—; Pezinok: s. Gsvengová 60.—; Praha: M. Molnárová 300.—; Rovňany: br. Bokor 100.—; Rimavica:

Breznička: s. Géčová ml. 25.—, s. 100.—; Likavka: J. Líčková 30.—; Lipt. Sv. Mikuláš: J. Halahija 10.—; Miškech dedina: A. Krúpová 40.—; Málíne: s. Cerinová 20.—; Malčice: N. N. 200.—; Mor. Lieskové: s. Bukovčítová 30.—, s. Kucková 10.—; Nové Mesto n/V.: J. Hlubocký 20.—, A. Hlubocká 10.—; Ozdín: G. Medla 100.—, P. Struhár 100.—, s. Gaborová 15.—; Pezinok: s. Gsvengová 60.—; Praha: M. Molnárová 300.—; Rovňany: br. Bokor 100.—; Rimavica:

uč. J. Dominik 20'—; *Stará Turá*: N. N. 150'—, M. Mešková 50'—, sbierka pri pohrebe p. Št. Slezáčka 100'—, St. Hlubocký s manželkou miesto vence pi. A. Hlubockej 100'—, N. N. 100'—, J. Machajdik 60'—, s. Lisá 20'—; *Sučany*: M. Roháčková 20'—; *Štrba*: Z. Petrušková 200'—; *Tisovec*: L. Augusta 100'—, neznámi darcovia na pam. sestry Z. Augustovej 500'—; *Trebejov*: N. N. 40'—; *Trenč*: *Teplice*: I. Králová 100'—; *Trenčín*: s. Ševčíková 60'—; *Válkovo*: N. N. 20'—; *Zeleno*: B. Jona 10'—.

Členský príspevok poslali: Bratislava: M. Valentová 100'—; *Nové Mesto n/V.*: s. Pauzárová 30'—; *Stará Turá*: B. Chorvátová 30'—; *Turč. Sv. Martin*: G. Majerová 30'—, M. Štieglerová 30'—, A. Žarnovická 10'—.

Na mišiu: *Čachtice*: N. N. 100'—; *Malčice*: N. N. 50'—; *Mengusovce*: P. Šaling

20'—; *Mor. Lieskové*: s. Bukovčíková 10'—; *Válkovo*: N. N. 10'—.

Na Domov bielych hláv: *Dubnica*: M. Hašková 20'—; *Ozdín*: N. N. 10'—; *Válkovo*: N. N. 20'—.

Milodary v naturáliach: *Bzince*: E. Bratancová múku, vajcia; *Bystrička*: sestry múku, mak, fazuľu, plátno; *České Brezovo*: Bártová múku; *Lubina*: s. Sláviková múku; *Mor. Lieskové*: s. Bukovčíková slivky; *Hrabovo*: s. Matejová med; *Poltár*: s. Lacová masť; *Válkovo*: s. Findová maslo; *Ozdín*: s. Činčuráková slaninu; *Nové Mesto n/V.*: pi. Danková mak, rod. Hlubockých tekvice; *Stará Turá*: br. Roháček zemiaky, mlieko, slivky, tekvice, A. Slezáčková zemiaky, s. Ilušáková mlieko a zemiaky, pi. Matejákova zeleninu, B. a St. Hlubockých zemiaky, s. Mikulčeková tvaroh a mlieko.

Prosíme všetkých našich čitateľov, ktorí majú radi Večernicu, aby nám, ak možné, obratom na karotke napísali, či si prajú, aby Večernica vychádzala ďalej. Pýtame sa tak preto, že sme nútené obsah o polovicu zmenšiť. Po Novom roku dostávali by ste teda Večernicu v takej úprave, ako je toto číslo, s normálnou Večerničkou. Spoliehame na Vás, naši drahí bratia a sestry, že našej Hviezdičke nedáte vyhasnúť, i keď bude k Vám prichádzať v skromnejšom rúchu.

Istotne nám veríte, že by sme ju rady aj naďalej obliekali do bohatšej šaty, zatiaľ nám to však nie je možné. Dlhé roky sme verily vo Vašu lásku, veríme v ňu i dnes a prosíme: Ak nie ste spokojní s naznačenou úpravou, napíšte nám to včas, prv, než by sme dali do tlačiarne ďalšie číslo. Radšej však budeme, ak napíšete: spokojíme sa s Večernicou tak, aká je, len nech nám svieti.

Pre ten prípad Vám sľubujeme, že sa vynasnažíme s Božou pomocou vložiť do nej toľko svetla, koľko sa ho len do nej vojde.

Kto na túto výzvu neodpovie, o tom predpokladáme, že Večernicu odoberať nechce.

Slovenským predplatiteľom vkladáme složenky do tohoto čísla. Predplatiteľom v Čechách a na Morave napíšeme až v prvom čísle, kam nám majú predplatné posielat.

Ďakujeme Vám z úprimného srdca za všetku lásku, ktorú ste nám a našej práci v minulom roku dokazovali. Vidno, že ste dobre čítali epistolu ku Galatanom s veršom: „Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.“ Pán Ježiš o Vás vie a vie aj o nás. Kiež by sme si v Nóm tak boli blízki, že by sme mohli jedni za druhých ďakovať. My, že máme Vás a Vy, že máte nás.

Vašu odpoveď musíme mať najpozdšie do 2. decembra, preto píšete hneď!

S pozdravom, Vaša

M. Rafajová.

Večernicu vydáva spolok „Vieroslava“ na Starej Turej. — Zodpovedná redaktorka Mária Rafajová. — Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-Strašnice. — Predplatok 10 Ks ročne, pre Ameriku 18 Ks. Jednotlivé číslo 2 Ks. Tlačou kníhtlačiarne Daniela Pažického na-Myjave.